

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený X
státní příslušnost: Ruská federace
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Předmětem posouzení soudu je rozhodnutí o prodloužení doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Žalobce je Čečenec, občan Ruské federace. Z Ruska vycestoval dne 20. 8. 2024 letecky do Turecka, a následně do Bosny a Hercegoviny. Odtud dne 25. 8. 2024 pomocí převaděčů přešel schengenskou hranici do Chorvatska, odkud pokračoval do Maďarska. Dne 27. 8. 2024 jej u Brna při kontrole dálkového autobusu na lince z Budapešti do Berlína kontrolovala cizinecká policie. Žalobce se prokázal cestovním dokladem Ruské federace, neměl ale platné vízum, které by jej opravňovalo ke vstupu na území ČR. Z cizineckého informačního

systému vyplynulo, že žalobce není oprávněn k pobytu na území ČR, proto byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců¹. Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2024² proto uložila Policie ČR žalobci správní vyhoštění, stanovila zákaz vstupu na území členských států EU a dalších smluvních států po dobu 2 let a povinnost vycestovat z území smluvních států do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, popř. do 30 dnů od odpadnutí důvodu, pro který by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 1. 2025.

3. Žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění požádal dne 29. 8. 2024 o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodu obavy, že byla tato žádost podána jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, byl žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2024 (pře)zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále „ZZC“) podle zákona o azylu³. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2024⁴ žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, avšak nevyčkal rozhodnutí soudu a po propuštění ze zajištění⁵ dne 2. 1. 2025 svévolně opustil Pobytové středisko v Havířově a odcestoval. Krajský soud v Ostravě poté řízení o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany usnesením⁶ zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 24. 2. 2025, tudíž byl žalobce povinen do 26. 3. 2025 opustit schengenský prostor podle rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce ale odcestoval do Německa, kde znovu požádal o mezinárodní ochranu.
4. Dne 29. 7. 2025 byl žalobce cizineckou policií převzat z Německa a zajištěn.
5. Dne 5. 8. 2025 podal žalobce novou žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl k závěru, že je opět důvod domnívat se, že žalobce podal opakovanou žádost jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a že nebude se správními orgány spolupracovat, a proto dne 7. 8. 2025 rozhodl⁷ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o (pře)zajištění žalobce v ZZC do doby předpokládaného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany včetně možného soudního přezkumu. Dobu trvání zajištění stanovil podle § 46a odst. 5 zákona o azylu na 110 dnů, tj. do 22. 11. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou soud zamítl⁸.
6. Dne 10. 11. 2025 rozhodl žalovaný⁹, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu¹⁰.

¹ Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů

² Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje č. j. X.

³ Žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. X zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 2. 10. 2024, č. j. 20 Az 44/2024-16.

⁴ Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. X.

⁵ Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2024, č. j. 20 Az 54/2024-19 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o nepropuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 6. 11. 2024, č. j. X.

⁶ Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2025, č. j. 62 Az 54/2024-36

⁷ Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2025, č. j. X.

⁸ Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2025, č. j. 17 A 46/2025-97.

⁹ Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2025, č. j. X.

¹⁰ Věc projednávaná zdejším soudem pod sp. zn. 78 Az 8/2025.

7. Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2025¹¹ žalovaný dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 téhož zákona prodloužil do 19. 12. 2025. Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí soud také zamítl¹².
8. Následně soud vydal dne 17. 12. 2025 v záhlaví označené rozhodnutí, jímž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 téhož zákona prodloužil do 31. 1. 2026.
9. Vzhledem k tomu, že soud nepřiznal odkladný účinek žalobě žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany¹³, byl žalobce rozhodnutím Policie ČR ze dne 10. 1. 2026 (pře)zajištěn podle zákona o pobytu cizinců k realizaci správního vyhoštění.
10. Rozsudkem ze dne 17. 2. 2026 zdejší soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků řízení

Žaloba

11. Žalobce se žalobou domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby jeho zajištění v ZZC do 31. 1. 2026. Toto rozhodnutí žalobce podle žalovaného vykazuje známky zmatečnosti a nedostatečného individuálního posouzení.
12. Celkové okolnosti případu pode žalobce nasvědčují závěru, že nepodal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nýbrž z důvodu autentické potřeby mezinárodní ochrany, o niž žádal pro důvodnou obavu z povolání do armády a následného nasazení do ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, přičemž opakovaně zdůraznil, že s touto válkou nesouhlasí, nepodporuje ji a z morálních a osobních důvodů odmítá jakoukoli účast na vojenských operacích. Taková obava je podle judikatury azylově relevantním důvodem. Na podporu svých tvrzení doložil povolávací rozkaz, s nímž se podle něj žalovaný nevypořádal dostatečně. Žalovaný hodnotil jen skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce a pominul skutečnosti hovořící v jeho prospěch, což činí jeho závěr o naplnění první podmínky § 46e odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
13. Dále žalobce uvedl, že délka jeho zajištění byla stanovena skoro na maximální možnou délku 178 dnů bez podrobnějšího odůvodnění, což je v rozporu s judikaturou. Žalovaný odůvodnil délku zajištění jen tím, že se jedná o maximální zákonnou délku zjištění a současně o maximální délku řízení o udělení mezinárodní ochrany, čímž se vyhnul povinnosti podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Žalobce vnímá zajištění jako trest, kterému nerozumí.
14. Prodloužení zajištění na tak dlouhou dobu má přitom zásadě negativní dopad na psychické zdraví žalobce. Žalovaný nezohlednil, že žalobce trpí posttraumatickou stresovou poruchou, má psychické potíže projevující se depresivními epizodami, úzkostmi, poruchami spánku, celkovým pocitem bezvýchodnosti a má i suicidální myšlenky, takže vyžaduje odbornou psychologickou či psychiatrickou péči. Prodloužení zajištění spolu s omezeným přístupem k adekvátní zdravotní péči tak může mít nezvratný stav na psychický i fyzický stav žalobce. Žalobce je třeba považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, takže o jeho zajištění v ZZC mohl žalovaný rozhodnout jen za podmínek § 46 odst.

¹¹ Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. X.

¹² Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 12. 2025, č. j. č. j. 62 Az 52/2025-15.

¹³ Usnesení zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2026, č. j. 78 Az 8/2025-26.

3 zákona o azylu, které ale nebyly splněny (žalobce nikdy neporušil povinnost stanovenou mu zvláštním opatřením).

15. Konečně podle žalobce nebyla splněna ani druhá podmínka § 46e odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tj. že by nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření. Zajištění tak nebylo nezbytné ani přiměřené. Žalobce mohl být umístěn do Pobytového střediska Havířov. Důvody, o něž opřel žalovaný závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, nemohou podle žalobce obstát.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil přitom, že posoudil individuální situaci žalobce a řádně zdůvodnil naplnění všech podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i délku zajištění.

C) Posouzení věci krajským soudem

17. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal.
18. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.

Nedostatek individuálního posouzení

19. V úvodu kapitole II. žaloby žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí vykazuje známky zmatečnosti a nedostatečného individuálního posouzení, a dále v závěru této kapitoly uvedl, že žalovaný nepostupoval vzhledem k okolnostem případu dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ani s ohledem na to, aby řešení odpovídalo veřejnému zájmu a vycházelo ze skutečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu.
20. Tato tvrzení jsou však zcela obecná a ve vztahu ke konkrétnímu případu nic nevypovídající, takže z nich nelze pochopit, co konkrétně činí napadené rozhodnutí zmatečným, málo individualizovaným a v čem spočívají nedostatky zjištění skutkového stavu. Jedná se jen o výčet typových vad, resp. nezákonností, „konkretizovaných“ jen odkazem na zákonné ustanovení, aniž by z nich byly seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Takto formulovanou námitku by mohl podle krajského soudu podat jakýkoliv žalobce proti jakémukoli rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany (viz také rozsudky NSS ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016-24, či ze dne 20. 6. 2019, č. j. 2 Azs 391/2018-34), takže pro absenci alespoň minimální míry

individualizace nelze tyto výtky považovat za žalobní body splňující požadavky § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Neprokázaní účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu

21. Ve zbylé části kapitoly II. žaloby žalobce namítl nesprávnost závěru žalovaného, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť okolnosti jeho případu nasvědčují závěru, že žádost podal z důvodu autentické potřeby mezinárodní ochrany.
22. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
23. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod [24]). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně jde o transpozici čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice¹⁴.
24. Rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu představuje základ pro zákonné omezení jeho osobní svobody vždy jen po tímto rozhodnutím stanovenou dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 tohoto zákona. Je-li tato doba trvání dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26, bod [19]).
25. Podle krajského soudu žalovaný judikturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce v ZZC dostál. Na str. 2 napadeného rozhodnutí uvedl, že nedošlo ke změně důvodů, pro které byl žalobce rozhodnutím ze dne 7. 8. 2025 zajištěn, a že je nadále zřejmé, že by propuštěním žalobce ze zajištění bylo ohroženo zejména vycestování žalobce z ČR, k němuž je povinen podle rozhodnutí o vyhoštění ze dne 6. 1. 2024. Za relevantní označil žalovaný na str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí tyto skutečnosti: (i) žalobce již jednou o udělení mezinárodní ochrany žádal, tato mu udělena nebyla a řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí bylo zastaveno; (ii) žalobce měl do 26. 3. 2025 opustit schengenský prostor, což ale neučinil, naopak odjel do Německa, kde znovu požádal o mezinárodní ochranu; (iii) žalobce pobýval na území ČR a v schengenském prostoru obecně

¹⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.

opakovaně nelegálně, bez jakéhokoli povolení k pobytu, čehož si byl vědom a přiznal také, že na území vstoupil pomocí převaděčů, přičemž neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu a v tomto by nebyl zadržen policií pokračoval; (iv) žalobci bylo v roce 2024 uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let a je veden v evidenci nežádoucích osob s platností do 31. 12. 2999; (v) žalobce je na základě údaje zadaného ČR veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 28. 1. 2028; (vi) žalobce opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany až po zdržení policií, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC; (vii) žalobce nemá na území ČR žádné rodinné či jiné vazby, a tudíž ani motivaci v ČR zůstat pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany; (viii) žalobce nemá žádný majetek a finanční prostředky, ani možnost si je legálně obstarat, takže nelze očekávat jeho pravidelné docházení na pracoviště žalovaného za účelem kontroly jeho součinnosti, což finanční náklady vyžaduje; (ix) rozhodnutím ze dne 10. 11. 2025 bylo zastaveno řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, neboť tato byla shledána nepřijatelnou, přičemž žalobce podal proti tomuto usnesení dne 4. 12. 2025 žalobu, takže je zjevný nesouhlas žalobce s negativním rozhodnutím, a tudíž nelze očekávat, že vyčká rozhodnutí příslušného soudu a po případném zamítnutí žaloby dobrovolně vycestuje z ČR, aniž by byl nadále zajištěn v ZZC.

26. Existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, podle žalovaného prokazují zejména skutečnosti ad (i), tj. že žalobce již jednou o mezinárodní ochranu v ČR neúspěšně žádal, a dále ad (vi), tj. to, že žalobce, ač mohl, požádal o udělení mezinárodní ochrany vždy až po zadržení a zajištění policií za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do ZZC, aniž by v řízení vyplynula jakákoli skutečnost, jež by mu v dřívějším podání žádosti bránila, přičemž lze podle žalovaného předpokládat, že osoba palčivě pociťující potřebu mezinárodní ochrany o tuto požádá bezprostředně poté, kdy k tomu dostane příležitost. Opakované podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak bylo podle žalovaného v případě žalobce motivováno pouhou snahou jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti.
27. Námitka žalobce, že žalovaný zacházel s dostupnými informacemi jednostranně a zohlednil jen okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, zatímco informace svědčící v jeho prospěch ze své úvahy účelově vynechal, což činí jeho závěr o naplnění první podmínky § 46e odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, je podle krajského soudu nedůvodná. Shrnuté odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí je podle krajského soudu přezkoumatelné a přesvědčivé, opírá se o konkrétní zjištění z obsahu správního spisu o pobytové historii žalobce na území EU a logicky hodnotí jeho jednání před podáním obou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, jež i podle krajského soudu svědčí o existenci oprávněných důvodů domnívat se, že účelem podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem dne 5. 8. 2025 bylo zmařit nucený návrat do vlasti. Žalobce ostatně vůbec nekonkretizuje, kterou skutečnost svědčící v jeho prospěch žalovaný v této souvislosti záměrně ignoroval.
28. K této otázce se již ostatně vyslovil Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 12. 9. 2025, č. j. 17 A 46/2025-97, jímž zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí o zajištění ze dne 7. 8. 2025, a to v odst. 18 takto: „Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní

ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, nerespektované v minulosti uložené vyhoštění, záznam v SIS, v evidenci nežádoucích osob, podání opakované žádosti až po jeho zajištění, absence překážek ve vycestování. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.“ S tímto hodnocením se ztotožňuje i zdejší soud.

29. Argumentace žalobce důvody podání opakované žádosti (obava z povolání do armády v Rusku a nasazení do vojenského konfliktu na Ukrajině, podpořená doručeným povolávacím rozkazem) je podle krajského soudu s argumentací žalovaného zcela mimoběžná a existenci žalovaným popsané oprávněné domněnky účelového podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu nevyvrací. Při posouzení podmínek zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevyklučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně, ani jej nenahrazuje. Naopak, žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že řízení o opakované žádosti žalobce bylo usnesením ze dne 10. 11. 2025 zastaveno pro nepřipustnost žádosti, což ještě závěr o účelovosti podání této žádosti podporuje. Zda bylo zastavení předmětného řízení zákonné, bylo předmětem jiného soudního řízení, a to řízení vedeného pod sp. zn. 78 Az 8/2025, v němž soud dne 17. 2. 2026 vyhlásil rozsudek, jímž žalobu žalobce zamítl.

Délka prodloužení doby zajištění

30. Další žalobní námitkou byla neodůvodněnost a nepřiměřenost délky prodloužení doby zajištění.
31. Tato námitka je nedůvodná.
32. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu [m]inisterstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
33. Předně krajský soud uvádí, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo prodloužení doby zajištění žalobce v ZZC od 19. 12. 2025 do 31. 1. 2026, tj. o posledních 43 dnů, nikoli

rozhodování o celé době zajištění. Námitky žalobce však (mimoběžně) směřovaly zejména proti úvahám uvedeným žalovaným v prvním rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o jeho prodloužení, proti nimž však již žalobce žalobami neúspěšně brojil.

34. Jak soud uvedl výše, rozhodl žalovaný o zajištění žalobce dne 7. 8. 2025, přičemž v tomto rozhodnutí stanovil dobu trvání zajištění na 110 dnů (90 dnů na řízení o udělení mezinárodní ochrany + 15 dnů na podání žaloby + 5 dnů na doručování), tj. do 22. 11. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Plzni výše zmíněný rozsudkem č. j. 17 A 46/2025-97, v jehož odst. 29 podrobně odůvodnil, že takto stanovená doba zajištění odpovídá zákonným i judikатурním požadavkům. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 11. 2025 prodloužil dobu trvání zajištění žalobce v ZZC o dalších 27 dnů, tj. do 19. 12. 2025 s odůvodněním, že dne 20. 11. 2025 bude žalobci předáno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (usnesení o zastavení řízení z 10. 11. 2025), takže dne 5. 12. 2025 bude žalobci končit lhůta pro podání žaloby a návrhu na přiznání jejího odkladného účinku, přičemž žalovaný má na zjištění, zda k podání žaloby došlo, podle § 46a odst. 15 písm. a) zákona o azylu 10 pracovních dnů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 12. 12. 2025, č. j. 62 Az 52/2025-15, v jehož odst. 14 a 15 vyhodnotil tuto dobu jako zákonnou. Proti žádnému z uvedených rozsudků krajského soudu přitom žalobce nebrojil kasační stížností.
35. Žalobou napadeným rozhodnutím pak žalovaný prodloužil dobu trvání zajištění žalobce ještě o 43 dnů zbývajících do konce maximální doby zajištění (180 dnů), tj. do 31. 1. 2026, s odůvodněním, že žalobce dne 4. 12. 2025 podal proti usnesení o zastavení řízení o opakované žádosti žalobu, o níž má soud rozhodnout do 60 dnů, takže v daném případě zbývá soudu ještě 45 dnů, avšak do maximální doby zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu již zbývá jen 43 dnů.
36. Soud hodnotí odůvodnění doby prodloužení zajištění v napadeném rozhodnutí jako přezkoumatelné a přiléhavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, „[j]akkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně.“ Zpravidla tak „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). V případě žalobce bylo v řízení o mezinárodní ochraně sice rozhodnuto již dne 10. 11. 2025, žalovaný ovšem správně zohlednil, že žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu s žádostí o odkladný účinek (pozn. o jeho nepřiznání bylo rozhodnuto soudem až dne 5. 1. 2026). Řízení o mezinárodní ochraně tedy v době vydání napadeného rozhodnutí prakticky nadále probíhalo, neboť žalobce měl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany [§ 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu] a žalovaný tudíž v napadeném rozhodnutí přiléhavě odůvodnil prodloužení doby zajištění žalobce v ZZC do 31. 1. 2026 neskončením řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany (pozn. to neskončilo dosud, neboť dne 17. 2. 2026 vyhlášený rozsudek ve věci sp. zn. 78 Az 8/2025 dosud nenabyl právní moci).
37. Povinnost vyplývající z § 46a odst. 15 zákona o azylu zkoumat po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají, žalovaný neporušil. Jak vyplývá ze shrnutí výše, žalovaný se

trváním důvodů zajištění v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž institutu prodloužení doby zajištění využil vždy až v době, kdy se původně stanovená lhůta chýlila k závěru, a tuto dobu prodlužoval v závislosti na průběhu řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

38. Pro úplnost lze uvést, že tato maximální doba zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu nakonec využita nebyla, neboť dne 10. 1. 2026 byl žalobce policií (pře)zajištěn podle zákona o pobytu cizinců.

Nezohlednění psychického onemocnění žalobce a žalobce jako zranitelná osoba

39. V souvislosti s délkou prodloužení doby zajištění dále žalobce v žalobě uvedl, že „prodloužení zajištění na tak dlouhý period má zásadně negativní dopad na psychické zdraví žalobce“. Tímto „dlouhým periodem“ však žalobce zjevně myslel celou dobu 180 dnů zjištění, která však, jak již soud uvedl výše, nebyla předmětem přezkumu v tomto řízení. Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že žalobce nijak nekonkretizoval, jaký zásadní negativní dopad na jeho psychické zdraví bude mít právě posledních 43 dnů jeho zajištění v ZZC, o které v posuzované věci jde.
40. V kapitole IV. žaloby žalobce uvedl, že trpí obtížemi majícími charakter posttraumatické stresové poruchy, má psychické potíže úzce spojené s jeho předchozími zkušenostmi a dlouhodobým stresem vyplývajícím z hrozby povolání do armády a možného nasazení ve válečném konfliktu v Rusku, s nímž se morálně a vnitřně neztotožňuje, přičemž byl tento stav výrazně zhoršen průběhem náročného a zdoluhavého azylového řízení. Psychické potíže žalobce, které podle něj měly být při posuzování prodloužení doby zajištění posuzovány, se mají projevovat depresivními epizodami, úzkostmi, poruchami spánku, celkovým pocitem bezvýchodnosti a žalobce má i suicidální myšlenky, takže vyžaduje odbornou psychologickou či psychiatrickou péči. Prodloužení zajištění spolu s omezeným přístupem k adekvátní zdravotní péči tak podle něj může mít na jeho psychický i fyzický stav nezvratné důsledky. Žalobce je podle jeho názoru třeba považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, takže o jeho zajištění v ZZC mohl žalovaný rozhodnout jen za podmínek § 46 odst. 3 zákona o azylu, které ale nebyly splněny (žalobce nikdy neporušil povinnost stanovenou mu zvláštním opatřením).
41. Krajský soud zjistil, že se žalovaný otázkou, zda lze žalobce s ohledem na jím tvrzenou posttraumatickou stresovou poruchu považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jejíž zajištění v ZZC je bez dalšího dle § 46a odst. 3 zákona o azylu vyloučeno, v napadeném rozhodnutí zabýval. Na str. 4 uvedl, že žalobce sice hovořil při poskytování údajů k opakované žádosti o mezinárodní ochranu dne 20. 8. 2025 o posttraumatické stresové poruše, o tom, že byl během pobytu v Německu zdravotně vyšetřován, že dostává nějaké léky a že se budí kvůli panickému strachu, avšak i přesto, že žalovanému deklaroval předložení dokumentů ohledně svého léčení a zdravotního stavu, tyto během dosavadního řízení nedodal. Dále pak žalovaný uvedl, že do policejního protokolu o podání vysvětlení ze dne 29. 7. 2025 žalobce naopak potvrdil, že je zdravý. Poté žalovaný dodal, že je žalobce svobodný, bezdětný a všichni jeho rodinní příslušníci jsou v Rusku, načež uzavřel, že nejsou dány žádné objektivní důvody, které by řadily žalobce mezi zranitelné osoby.
42. Krajský soud ověřil, že v zápisu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 8. 2025 sice žalobce uvedl, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou, měl pokus

o sebevraždu, byl v Německu vyšetřován a má stanovenou diagnózu, kterou může poskytnout a kterou poskytl v zařízení, avšak následně již přislíbenou lékařskou zprávu nedoložil. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 10. 2025 pak soud zjistil, že žalobce znovu zopakoval, že se již v Německu léčil s psychikou a bere léky i v táboře a léčí se, přičemž přislíbil, že podklady k tomuto léčení doplní do 7 dnů, tj. do 13. 10. 2025, avšak v doloženém správním spisu se žádné zprávy o zdravotním stavu žalobce nenacházejí.

43. Žalobce pak v žalobě pouze konstatoval, že jeho zdravotní problémy by měly být při posuzování prodloužení doby zajištění posuzovány, aniž však jakkoli reagoval na tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, jež podle soudu odpovídá obsahu správního spisu, že žalobce žádné lékařské zprávy dokládající jeho neblahý zdravotní stav nedoložil.
44. Žalovanému tak soud nemůže vytýkat, že se nezabýval lékařskou zprávou, již mohl získat jedinečně od žalobce, který její doložení opakovaně přislíbil, avšak svůj slib nesplnil. Krajský soud pak důkaz lékařskými zprávami přiloženými k žalobě (nadto jedné v němčině bez překladu) neprovedl, neboť jimi měly být prokazovány skutečnosti, které pro procesní pasivitu žalobce nebyly předmětem skutkových zjištění ve správním řízení. Nadto tyto zprávy s ohledem na dobu jejich pořízení (12. 6. 2025 a 8. 8. 2025) logicky nemohou sloužit k prokázání tvrzení o zhoršení psychického stavu žalobce v rozhodné době, tj. v době od posledního rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 13. 11. 2025.

Neprokázaní nemožnosti uplatnění zvláštních opatření

45. Poslední žalobní námitkou bylo nesplnění podmínky neúčinnosti uložení zvláštního opatření.
46. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva *uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené.*
47. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
48. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (tak jak v případě ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
49. K aplikaci citovaných ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil NSS např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž uvedl, že „[p]okud jsou ... splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. [...] Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele.“ Podle tohoto rozsudku je při zvažování zvláštních opatření na místě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. „Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla

možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“. Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě „vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“ Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).

50. Dále lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, z něhož plyne, že při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno odlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území ČR neopustil, ačkoliv k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prvním případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo. Správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Obdobně se vyjádřil i rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, přičemž zmíněné judikaturní závěry platí i pro prodloužení trvání doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
51. Podle žalobce se žalovaný zabýval možností uložení obou alternativ zajištění v ZZC pouze formalisticky, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Konkrétně pak žalovanému vytkl, že do svých úvah o nemožnosti žalobce propustit zahrnul na str. 2 napadeného rozhodnutí i nemožnost žalobce legálně pracovat. Zdůraznil, že každý žadatel o mezinárodní ochranu má přístup k trhu práce až po šesti měsících od zahájení řízení o azylu, což však nemůže automaticky znamenat, že každý žadatel o azyl musí být z tohoto důvodu 6 měsíců zajištěn.
52. Podle krajského soudu však napadené rozhodnutí vytýkanou vadou netrpí. Z napadeného rozhodnutí jasně plyne, že žalovaný zvažoval možnost využití zvláštního opatření, dospěl však k závěru, že to u žalobce není možné. Na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v ČR nemá žádné rodinné vazby, všichni jeho příbuzní žijí v Čechách, a tudíž nemá žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Dále uvedl, že žalobce nemá ani uspokojivou finanční situaci, jež by mu umožňovala se dostavovat ke kontrolám jeho součinnosti. K možnosti zdržovat se v pobytovém středisku žalovaný připomněl, že tyto střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich jakkoli omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší než 24 hodin žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění střediska jakkoli zamezit, přičemž žadatel není motivován k setrvání v tomto středisku ani např. finančně, neboť veškeré náklady pobytu včetně stravy hradí stát. S odkazem na předchozí jednání žalobce

(ignorování uloženého vyhoštění, nelegální pobyt v Německu i po neudělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí o tomto neudělení) pak žalovaný vyhodnotil, že žalobce jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR, takže podle něj není důvod očekávat, že by se na tomto cokoli změnilo a žalobce zůstal do skončení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalovanému v pobytovém středisku k dispozici.

53. Žalovaný tak podle krajského soudu dospěl na základě hodnocení konkrétních poměrů žalobce k řádně zdůvodněnému závěru, že je nutné omezit žalobce na osobní svobodě umístěním do ZZC, a nepostačí jej jen umístit do pobytového střediska, které může žadatel opustit. Ostatně ani v žalobě neuvedl žalobce žádné přesvědčivé argumenty, na jejichž základě by bylo možné očekávat, že by své dosavadní chování charakterizované dlouhodobým pobytem na území států EU bez povolení, ignorováním povinností uložených rozhodnutím o vyhoštění a svévolným opuštěním území ČR v průběhu soudního řízení ve věci mezinárodní ochrany, jež vedlo k zastavení soudního řízení, změnil a zvláštní opatření skutečně dodržoval. Žalobce byl přitom v době rozhodování žalovaného osobou, které již bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, nikoli osobou, které by vyhoštění jen hrozilo, což riziko neúčinnosti zvláštních opatření výrazně zvyšuje (viz judikatura vzpomenutá výše). Napadené rozhodnutí není odůvodněno šablonovitě, nýbrž se zabývá individuálními okolnostmi případu.
54. Správnost závěru žalovaného o neúčinnosti zvláštního opatření ostatně již potvrdily oba soudy, jež přezkoumávaly rozhodnutí o zajištění ze dne 7. 8. 2025 a o prodloužení doby zajištění ze dne 13. 11. 2025, přičemž žalobce v žalobě netvrdil, že by od doby posledního rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění došlo v jeho poměrech ke změně, jež by nově svědčila o účinnosti zvláštních opatření.
55. Závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2021, č. j. 17 A 50/2021-41, jichž se žalobce v žalobě dovolával, nejsou žalobci nijak ku prospěchu. V tam posuzovaném případě totiž krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného s následujícím odůvodněním: *„Žalobce, jak vyplývá ze správního spisu, zaslal dne 14. dubna 2021 e-mail (s následným písemným potvrzením dne 15. dubna 2021), v němž žádal o uplatnění zvláštního opatření dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť uvedl, že po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany může pobývat v bytě spolu se svou matkou a bude se moci hlásit na pracovišti OAMP v době stanovené. Žalovaný se však k této skutečnosti nikterak v napadeném rozhodnutí nevyjádřil a nevypořádal se s tvrzením žalobce. Za této okolnosti je tedy nutno přisvědčit žalobci v to, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2016, sp. zn. 7 Azs 269/2016, bod 23 „úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti.“ V této souvislosti došlo k pochybení ze strany žalované, protože nezohlednila okolnosti žalobcova případu, nýbrž pouze obecně argumentovala s odkazem na předchozí neoprávněný pobyt a podanou žádost o mezinárodní ochranu, kterou považovala za opožděnou.“ V nyní posuzované věci ale žalobce v období od posledního rozhodnutí žalovaného o prosloužení doby zajištění (tj. od 13. 11. 2025) žádnou novou možnost ubytování u příbuzných na území ČR netvrdil, takže s jedná o případ zcela nesrovnatelný.*

56. Lze tak shrnout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil svůj závěr o tom, že zvláštní opatření by v žalobcově případě účinná nebyla.

D) Závěr a náhrada nákladů řízení

57. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 23. ledna 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně